

Найгірше я людей боявсь тоді  
і обминав їх, мов болючу рану.  
Тужний їх вираз, лиця їх бліді  
болять мене, коли на них погляну.

Я знав, в якій вони живуть біді,  
та як же я до помочі їм стану?  
Я знав, що пута їх міцні й тверді і,  
не зламавши їх, я марно зв'яну.

О, я боявся їх, немов докору,  
мов зрадженої любки тихих сліз,  
неначе сам я винен був їх горю.

Отим-то я щодня — відлюдок дикий —  
свій біль дрібний і сором свій великий  
ховав у серці і тікав у ліс.

---

зі збірки « [Із днів журби](#) »